

О з о м к а з а м к о

ბარიზი
მაისი 1934 წელი
№ 76

ქართველ პატრიოდტა ღრგანო
Journal de l'Organisation des Patriotes Géorgiens «THETHRI GUIORGUI»
Rédaction: 18, rue Olier, Paris XVe.

Paris
Mai 1934
N° 76

ପାଶୁମାରୀ ଓ ପାଶୁମାରୀ

ხშირად ვესტენია საყვადებული: « თ. გ. »-ის იდეოლოგია ნახებსეგია, გადმოდგებული სავსებით იტალიური ფაშიზმითან; იგი სრულიად არ უდგება ქართული ცხოვრების ხინაშვილებს; უცხოთში შემუშავებული იდეოდღიანით პრაქტიკული მოქმედება საქართველოში შეუძლებელია; თვით საქართველოში არსებული პირობები გვიკარნახებენ განსახლებულ მოქმედებას მაშინ, როდესაც საქართველო კვლავ მოიპოვებს თავისუფალ ცხოვრებასაც; თვით მუსხლინიშ ხოქვა ამასთანავე, ფაშიზმი საეჭბარტო საქონელია არ არისო, და სხვ. —

შაგრაპ შუსსღლინის არ უთქვამს ასეთი რამ. სმირად
პრესსა შუსსღლინისაც და ჰიტლერსაც ისეთ რატებს ათქმე-
კინებს წლობგ, რაც შათ თავში არდედს მოსკვიათ. წლოდ
რომ კიდევგაც თემზლიყდოს კისებანმე — ფაშიზმი, ან ნაციო-
ნალ ხროიდალიზმი საექსპორტო საქონელი არ არისო —
შართალი იქმნებოდა განსაზღვრული თვალთსაზრისით, ისე
როგორც შართალია წინა-უკმა განსაზღვრულიც თვალ-
საზრისით.

ყოველივე ესა შექველია, მაგრამ ერთი რამ ითქმის მათ
გასაშართლებლად: იდეგბნ, პოლიტიკურ-ხელიაღურს და
რელიგიურს იხევვ ითვისტების ერთი ურთისაგან, რო-
გორც შევწინებულ თვეღრიგბს, ტეხნიკურ შინწევებს. იდეგი
ძი, წარმატებილი გროვ პელტერულ სფეროში, ტალღები
ვით ვრცელდება და ედებიან სხვა პელტერულ სფეროებს
ადამიანის და გრების ტესტრეგებაში წამაბამვლობა მუდმივი
სივრცენაა, და რეგორც ქრისტიანობა, იხლამი, ჟუდოიზმი
გავრცელდა აუარებელ ერზებდ და სხვა და სხვა პელტერულ
სფერ-ჯიშებ, ისე სოციალურ-ძალიტიკურნი მოძრავებანი
სოციალიზმი და უშერხებად მისი მარქსისტული სახე, დემო-
კრატიზმ-ლიბერალიზმი, რესპუბლიკანიზმი. ამ შრიოთ ყვე-
ლა ეს მოძრავებანი « საექსპორტო საქართველო » არიან და
ვერც საქართველო გადარჩა ამ ექსპორტს მაგრამ ა მავა ში-
ზეზით ჩვენო არ გვეთქმის საყვადური, რათგანაც ფაშიზმი
ვრცელდება ტალღებივთ მთვარ პელტერულ ჭავირიობა-
ზედ და ჩვენსედაც. იგივე ამ შრიოთ « საექსპორტ ტე საქართ-
ველი », უკანასკნელი და ახალი, და საქართველოც მის შეტა-
ნას ვერც ასტერება და არც უნდა ასცდეს.

არ უნდა ასცდეს იმიტომ, რომ ფაშიზმი, კრის ცდებად
ორგანიზმად დამსახველი და მომწერლი ინიციატივის სული-
ერი და ნივთიერი ცხოვრებისა, მისი წარსულისა, მის განხა-
კუთრებულ თვისებათა და მის საერთო ინტერესთა მიწვდ
კით, სრული წინააღმდეგია მარქსისტული სცენიარიზმის
და დემოკრატიული ლიბერალიზმისა, კლასთა პრედლისა
პარტიებისა და კრის არგანიზლი მთლიანობის დაშლის მო-
ძღვრებისა, რომელმაც კვრიცის ერგბიც დიდ საფრთხეში
ჩააგდი და რუსეთი, უკრაინა, საქართველო და სხვა ერგბი-
მთლად ერთიანად გაანადგურა. სადაც არ უნდა დაბადე-
ბულიყო ფაშიზმი, როგორც გროვნული მოძღვრება, წინა
აღმდეგი მარქსიზმისა და დემოკრატიული ლიბერალიზმისა
გადაშეჩნი და უაღრესად წარმართებული გვრიცის არ-
დიდი ქვეყნისა, რომელიც გასრწნა და უფსერულის ნაპირა-
მიიყვნა მკლავი დაქტინიზმა, იგი წაასაძირა ქართველთა
განაც, განვითარებთ, არა მარტო როგორც მოძღვრება ნამ
დგილი ეროვნული, არამედ აგრეთვე როგორც დიდი დ
ნაყაფიერი ცდა იმ პრობლემათა გადაწყვეტისა, რომელიც
ყველა პლატფორმაზე გრის წინაშე დგანან. აქ თავდგბა ჩვენი
« ქაბედრები », ჩვენი წააძგა.

საღვთ წაბამვა აპსოლუტური საერთო ძრინციპითა გან
ხდებია დღეს შეგუძლებელია. თვით რკინის გზები
კი განსხვავდგიან ურთი-ერთისაკან სხვა და სხვა ქვეყნები
ში, თვით ტექნიკის აპსოლუტური წაბამვაც კი შეგუძლებე
ლია, და შთა უშემცენ რთული ერთვნული ცხოვრების მატე
ყოფა არ შეიძლება უსხვ ქვეყანათა აპსოლუტური მიაპა -

ვით. მსღლოდ გადარეულმა ბოლშვიკებმა ხევადეს ცხოვრება გარდავაქმნათ «კვიმშვინისტური მანიფესტის» პარაგრაფთანასმაღ, რომელიც არსადაც არ ყოფილან განსაღრმივე გული. ბაგრატ ლეინინგრაც კი თავის დროშე « ჩეპის » პლატიტიკა შემოიღო, როდესაც დაინახა, რომ ცხოვრება არ მტეოდა «კვიმშვინისტური მანიფესტის », პარაგრაფგაბმი. წელი რეგგენმა ჯელაშვილმა კი თავითა და ზარბაზნით მცინდობა ხევადალიტმის დაშტორება თავის სამფლობელოში და შედგეთ ამისა მხლოდ მრავალ ერთა განადგურება და გაუტებულება იყო. —

დაშინშიც დღეს ირალიაში და გვრმანიაში სხვა და სხვა
სასისაა, იგი სხვა და სხვა სასქს შიიღებს ყვავლი ერთ-
ცხლურების განსაკუთრებულ პირდაბათა მისებდვით, სადაც
კი განსორციელდებან საერთო პრინციპი მისხი, მსაც-
სადგვ, რეგისტრ დიდ საწმუნოებათა, ან საციალურ-პარლა-
ტიკურ მოძრვებათა სხვა და სხვა სასქ შიიღებს სხვა დ
სხვა ქვეყნები, შიიღებადაგად გროთა და იმავე პრინციპით
აღსარეგისა. ამ შერით კი დაშინში არც წაპატაა, არც «ექს-
პრეზიდენტის საქონელი», და არც შეიძლება რომ იყენ.

და გს მით უშეტეს, რომ დაშიტმი ერთს ღრგანილ
ბჟენების შვდღვრგბაა და ამიტომ აღმაცენდება ყუველები
როგორც შთგლი ერთს აზრი თავის დაცვისა ყოველ მის გაშ
ხრწევლი მოძღვრებათა წინააღმდეგ.

მთანაჩენი ფაშისმისა ყვაველ ერშია. თვით სიტყვები « იურიის » მოღვაწეთა: « თვითმდებარები ჩვენგანი, გლეხია თავადი, აზნაური, ქალია თუ გაცი — სულ ყველანი ერთად ქართველები ვართ. ჭირსა და ლინიში განვურებლი და განუწყვეტილია », რეაგირობა წინ-დაუყენებს მარქსისტებისა ინტერნაციონალური, ანტიკომუნისტი, კლასსთა ბრძოლი მოძღვება და ამით ქვეყანა დაიღუპეს, უკვე « ფაშისტი იყოთ. ჩვენ ნაციონალისტთა აზრიკონვაში შემდგა ბევრს ვერდავთ ფაშისტებს. ვვრდებაში აწ განხორციელებულ ფაშისტების დიდი იდეული მიზრადა უძღვდა წინ, მარქსისტის და დემოკრატიზმ-ლიბერალიზმის კრიტიკა ძლიერი იყო და მათ ნაცვლად შეიქმნა თეორიები ერის არგანიზაცია განვითარდისა და ნაჩვენები იყო შესაძლებლობა სოციალური პროცესის მათა ერვნულ ინტერესთა მიხედვით, « ფაშისტურად » გადაწყვეტილია. და თუ დღეს ას იდეალისა წირვი შეისწეს და უდიდესი ნაყდით გამოიიდეს, ეს იმიტომ, რომ ერის ცხვარებისამ აუცილებელ, და მისმა გნორგიაშ შესაძლებელ ჰყო მათ ანტიაღიანობას ».

და ჩვენშიაც გაიმარჯვებენ ბოლოს და გოლოს ზემო
სხენებული მარტივი სიტყვები « ივერიელთა », როგორ
გვრცეაში აქავე ხიტყვება გაიმარჯვეს, თუ ჩვენ ქვემანა
შემთხვევაში არ გვეძლოთ. ეს იქმნება ქართული ფაზიზმის გამარ
ჯვება, რომელიც ერთი მსრით დაკავშირებულია გრის ს
წევადო, გრისა ზღვრულ პრინციპებშიც დამყარებულ თეო
რიასთან, ხოლო მგრივ მსრით ძირის მქონე თვით ჩვე
ცხად რეაბილიტაციაში. ფაშისტი ხაზებადიდ მოვლენაა და აქავე დრო
გრივებული, რათგანაც ყველა გრისათვის იგია დღეს ერ
თად-ერთი სახა ინტერნაციონალური მარქსისტიაგან, დ
საქართველო მას გრას კვერ აუსვებს და არც აუსვებს, რათ
განაც იგიც ხაჭირებს ეროვნულ განახლებას და მასა
სწყურია თავისუფალი ეროვნული ცხოვრება.

მის. წერეთელი

a 5060

პირველი რიცხვი გარდობის თვისა არის ქართველთათვი
დიდი დღე. დღე დიდებული მეფისა თამარისა. უფრო სწორ
იქნება ვთქვათ იყო დიდი დღე, სანამ ქართველი ქართველობ
და, სანამ ის არ გადავრდებოდა და არ დაჟარგავდა თავი
თავს. ეს იყო თამარის დღე, რომელიც დავითის მიერ აღშე
ნებულს საქართველოს გვირგვინათ დაედგა.

თამარი ღვთაებრივი, ზეციური სილამაზით შემკული
განწორცელება ზნეობისა, სიმშვიდისა, სიწყნარისა, ლომ
ბიერი და კეთილი. ყოვლის შემწყალებელი და შემტრალებელი,
მზრუნველი და მომვლელი ყველა ქვეშეგრძომა, განს
სწავლული და გონიერი. აი ოოგორ ამკობს ყოველი მემატიან
თამარს და ვინ მოსთვლის კიდევ რამდენი შვენიერი, მაღალ
ლირსების ხელოვნების ნაწარმოებებში არსებობენ, შესანიშ
ნავ მგოსანთა და მწიგნობართა მიერ თამარის სადიდებლა
შექმნილი... მაგრამ უმაღურმა ქართველმა დაივიწყა ეს დღე
წარმოიშვენ ისეთნი გონებითა და სულით მახინჯნი, გადაგვა
რებულნი, რომლებმაც ერს დაავიწყეს ეს დღე კიდევ მეტი
შეაძლეს და ამ ერთვნულს, საამაყო და სადიდებელ დღე
დაუპირდაპირეს რაღაც სრულიად ქართველი კაცის ბუნები

სათვის და შინაარსისათვის უცხო და შეუფერი საერთაშორისო მუშათა კლასის დღე პირველი მაისი. მე დარწმუნებული ვარ, რომ ბევრს ქართველს ბრაზი მოერევა ამ სტრიკონების წაკითხის დროს, განისმეტვალება ზიზღით არა თუ ამ დღისადმი, არამედ ჩემდამიც, როგორ ვიგონებ შორეულს წარსულს პატივითა და სიყვარულით, როდესაც დღეს სხვა დროა და სხვა საპატიო დღესაც წაულია.

ვაი იმ ერს, რომელიც შეიძლებს თავის წარსულს, უარს-
ჰყოფს მას! ვაი იმ ერს, რომელიც წარსულს ვერ შეუფარდება
აწყობს, წარსულიდან ვერ გამოიტანს ღირსეულს თვისებებდა
და აწყობსთან შეზავებულად არ იზრუნებს მომავალზედ. იმ
ერს, რომალსაც არა სწავს, არ იცის, არ უყვარს თავისი წარ-
სული, არ უყვარს თავისი ერის ისტორიის შექმნელი სადი-
დებელი პიროვნებანი, ის ველურია, უკულტუროა. ასეთ
ერი უვარგისია, ის ვერ შექმნის მომავალს, განწირუ-
ლია, და შთანთქმება არარაობის უფსკრულში.

არ არსებობს მსოფლიოში ისეთი ძირი როცხოვანი ერი
რომელსაც მრავალი ისტორიული ქარიშხალი გადაეტანოს
როგორიც არის ქართველი ერი, და ამიტომ მის ეროვნულ
სხეულს ხანგრძლივი და ბეჭითი აქიმია სჭირდება. გადაგვა
რებული, დამასინჯებული ნაწილი ერისა თხრამლოთ საკა
სხმა, ხორცმეტი, რომელიც გაჯანსაობებულმა ნაწილმ
უნდა მოიცილოს, მოიჭრას და სანაგვეში გადაგდოს. ქართ
ველი ერი ამას იშაპს. ასეთი მძიმე დოსტაქარულის საშუალე
ბით ის გამომრთელდება და მონახავს თავის ეროვნულს მეო
ბას და მის გზას.

ჩევენ გვირჩამს, რომ მაშეინ ქართველი ერი დიდუბები გადაიხდის დიდს დღესასწაულს ყოველს პირველს რიცხვს ვარ დობის თვისას, თავის სათაყვანებელ თამარის დღეს! მთლიან საქართველო, მშრომელი და მომქმედი ერთსულოვნად აფრიკალებს მრავალ საუკუნეთა განმავლობაში მის წინაპართ სისხლით შეღებილ ეროვნულ ღრმაშას და შურის, გათიშვილა და ჩგრძელის წითელ ღროვას იქ ადგილი არ ექნება.

ეს იქნება პირველი მაისი ნამდვილი ვარდობის, აყვავები
და აღორძინების დიდებული დღე, დღე ღვთაებრივი თამა
რისა.

პრიმუს ინტერ პარეს (პირველი თანხმობრთა შორის) საქართველოს იარაღით დამცველი ვალიკო ჯულელი ამას ასუარ-ჟყოფს. მის დღიურში, 1920 წ. დაბეჭდილ რუსულ ენაზედ ნაწარმოებ „ რიაჟოლი კრესტში “ (მძიმე ჯგარი) ვკითხულობთ შემდეგს: „ 3 ნოემბერს ჩვენი (სოც.·დემ.) პარტიული ყრილობაა. მინდა უსათუოდ დავვესწრო. მინდა ვეომო შინაპარტიულ ნაციონალიზმს! ბრძოლა აუცილებლივა საჭიროა, რათან ნაციონალიზმა თავი იჩინა ჩვენს წრეებზე და ამას უნდა მოერთოს ბოლო “ (გვ. 77 ტ. კრ. 3. ჯულელის) „ იღუპება დიდი, ძალოვანი, უღიძნო, ბეჭნიერი და უბედური რუსეთი და საშინელი ტკივილით, მქეჯნავი შეურაცყოფით მძიმე ტანჯვით გარემოცულია მთელი ჩემი არსება... საშინელი გრიგალი მძვინვარებს თვალშივენელ რუსეთის ველებზედ და ეს გრიგალი ძირიანად ჰგლეჯს იმას, რაც ჩვენ ასეთი

